

Výlet do Persie

Horská krajina Íránu spolu s bohatou a dlouhou perskou historií mě lákala už dobrých pár let. Definitivní rozhodnutí padlo vloni v tádžickém kyšlaku Iškašim uprostřed pamírských velehor, kde jsme potkali čirou náhodou sólocestovatele Kubu z Ostravy a ten nám poutavě vyprávěl o svém perském výletu.

Nedbáme na poplašné zprávy, kterými se to v našich „nezavislých“ médiích jen hemží a které vykreslují Írán jako článek osy zla, semenišť terorů a Alláh ví, co ještě. Neodradilo nás ani to, že jsme do odletu nedostali víza přes íránskou ambasádu v Praze (což nás zbytečně stálo 2x50€). Na internetu jsem našel informaci, že bychom mohli víza dostat v Teheranu na letišti. A tak v poledne 21. dubna odlétám spolu se Zuzkou z Vídně přes tureckou Ankaru do hlavního íránského města. V letadle z Turecka už jsou všechny ženy zahalené do šátků, případně čádorů, stejně tak Zuzka.

V Teheranu přistáváme v 3:30 ráno. Jdeme k okénku s cedulkou „Visa“, vyplňujeme formulář a po necelé hodině už máme víza v našich pasech! Sice jen na patnáct dní, takže budeme muset řešit ještě prodloužení, ale i tak velká spokojenost, jak to šlo hladce. Z domu jsem zarezervoval nejlevnější hotel v Teheranu a pokoj tomu odpovídá (okna jsou do hodně rušné ulice, rozměry tak akorát na dvě postele a nic víc), ale my jsme šťastní, že vše klaplo. Celé dopoledne odpočíváme po úmorném cestování.

Po poledni vyrážíme do tehranských ulic. Objevili jsme pro nás zcela nový sport - přebíhaní čtyř (i více) proudě silnice, kde všichni jedou jak o život. Postupem času zjišťuji, že nejlepší taktika je nedívat se doprava ani doleva, pořád pomalu jít bez zastavení a bez prudkých pohybů a doufat, že se ta auta člověku vyhnou. Zvykáme si na místní non-alcoholic beer. Zajímavý zážitek je vidět bývalou US ambasádu počmáranou protiamerickými hesly, kde před třiatřiceti lety íránští studentští revolucionáři drželi jako rukojmí padesát šest amerických pracovníků ambasády jeden a půl roku. Počasí je super, +30° C, slunečno. Šátky tu holky mají hlavně jako módní doplněk, který je opravdu dokonale zdobí. Íránci jsou k cizincům mimořádně přívětiví a moc rádi se s námi dávají do řeči. Prakticky se nedá ujít delší kus po ulici, aniž by nás někdo neoslovil.

Další den se přesouváme metrem na sever Teheranu do čtvrti Tajrish a taxíkem dále ke stanici lanovky (1900 m) na výletní kopec Tochal (3960 m) - něco jako je Ještěd pro Liberec. Lanovka je bohužel zavřená a tak se dostáváme lehkou procházkou k druhé stanici (2500 m).

Po dvou dnech v Teheranu balíme. Cílem je sopka Damavand. Na autobusáku mám možnost zapojit do praxe svou brilantní ruštinu, protože angličtinu tu zrovna teď nikdo neovládá a dispečer umí čučet němnožko rusky. Během chvíle sedíme v autobusu a jízdenku máme do horské vesnice Reyneh přímo pod Damavand. Čím blíž do hor, tím se výrazně horší počasí, viditelnost sto metrů a přechází to až v regulérní chumelenici i v autobuse (bohužel sedím pod pootevřeným střešním okénkem, které nejde zavřít). Za této situace se nám ven opravdu nechce. Když na nás stevard pokyvuje, že náš čas přišel, tak se ho snažím přesvědčit, že jsme změnili plány a že pokračujeme dál až na konečnou ke Kaspickému moři. On vůbec nechápe, která bije, ale našťástí paní přes uličku umí anglicky a tak mi tlumočí. Po chvíli se dokupujeme za 25 000 Rials na hlavu cestu ke Kaspiku. Vypadá to (a lidé to potvrzují), že duben není na Damavand vhodná doba.

Po příjezdu ke Kaspickému moři nás zve k sobě na návštěvu paní z autobusu. Bydlí v Babolsaru přímo na pobřeží - luxusní rekreační sídlo vybudované za posledního šáha Pahlavího v sedmdesátých letech minulého století. Po čaji nám Jani ukazuje městečko a já zkusím teplotu Kaspického moře. Vodu tipují na 19° C.

Zde se seznamujeme s místním Travoltou. Sice umí pouze Farsi (persky), ale i přesto jsem se s ním vydržel bavit půl hodiny, aniž bychom si rozuměli jedině slovo. Neuvěřitelné... až tady jsem zjistil pravé kouzlo krásného českého přísloví "jeden o koze, druhý o voze".

Od Kaspiku se přesouváme autobusem do druhého největšího íránského města - takřka třímilionového Mashhadu na východě země poblíž Turkmenských a Afghánských hranic. Ubytování volíme - jak je naším zvykem - to nejlevnější dle průvodce Lonely Planet - v domácnosti staršího zcestovalého Íránce Valiho, který má byt plný perských koberců. Mashhad je nejposvátnější místo pro všechny Íránce, protože tu je hrobka 8. imáma Rezy.

Komplex této svatyně se nazývá Haram-e Razavi a jedná se de facto o město ve městě. Na ploše cca 700 x 700 m se nachází několik budov a minaretů a obrovských náměstí, sloužících k modlitbám. Od prvních chvil je vidět, že Mashhad je daleko konzervativnější než Teheran. 90% žen chodí v černých čádorech, ale i zde na nás vše působí nenásilně a přirozeně. Dovnitř do Haramu mohou ženy pouze v čádoru, takže i Zuzka jeden fasuje. Opravdu to stojí za to, jedná se o jeden z vrcholů islámského stavitelství. Večer jsme svědky hromadné modlitby asi padesáti tisíc muslimů. Do tlampačů vyvolává duchovní modlitbu a věřící se modlí a klanějí se. Celé se to odehrává již za tmy, celé náměstí osvětlené lampami. Velmi hluboký zážitek, tohle je opravdu energie.

Z Mashhadu naše cesta vede vlakem do pouštní oázy Tabas. Jedeme přes noc. Cena odpovídá kvalitě. Když stojí jízdenka na vlak na trasu dlouhou 500 km 40 Kč, tak něco není dobře. Vagon je totálně narvaný, teplota přes +30° C a topí na plno! Na nohy děsně málo místa, Íránci živě diskutují a nás v tomhle čeká asi sedmihodinová cesta. Zasedl jsem místo nějaké babě, která mě vytrvale atakuje, ale s klidem Angličana ji ignoruji. Nakonec ji seřve jeden Íránec a je klid. Druhou polovinu cesty je pro změnu docela zima, protože přestali topit a zase se vydatně větrá.

Pouštní oáza Tabas leží uprostřed pouště Dart-e Kavir. Hlavní atrakcí je Bagh-e Golshan, což je krásné čtvercové náměstí (250 x 250 m), uprostřed je umístěna velká mešita, v každém rohu vysoký minaret a uvnitř řada vodotrysků, kašen a zeleně. Vzrostlé palmy poskytující příjemný stín před horkým sluncem, teplota hodně přes +30° C. Přimo naproti komplexu je ulička obchodů a občerstvení, takže o ananasové pivo a kebab není nouze. V noci spíme přímo pod minaretem pod širákem.

Ráno odjíždíme do dalšího pouštního města - Yazdu. Tentokrát stojí jízdenka na 450 km dlouhou cestu 140 Kč na osobu a je to znát - první třída, lůžka, paráda!

Pokračování na str. 14

Výlet do Persie

Pokračování ze str. 13

Yazd je centrum Zoroastrismu, což bylo zřejmě prvním náboženstvím uznávajícím jednoho boha.

Za své největší slávy bylo rozšířeno od Středozemního moře až po dnešní Afghánistán. Poté jej vytlačilo křesťanství a později v této oblasti vše převládal islám. Dnes je stoupců tohoto náboženství asi sto padesát tisíc na celém světě, z toho na třicet tisíc v Yazdu. Toto město je také známé svým starým centrem, které je kompletně vybudované z hlíny.

Prohlídku města začínáme u mešity Hazireh a po chvíli stojíme u jedné z nejatraktivnějších zdejších staveb – úžasné Jameh Mosque (Páteční mešita). Dále Alexandrova věznice, hrobka 12 imámů... Hodně zajímavé jsou zdejší krámy s perskými koberci. Mezi všemi pamětihodnostmi procházíme malebnými útulnými hlíněnými uličkami, někdy užšími než auto, proto tu většina místních jezdí na motorce. Staré domy mají pověstné větrné věže, které chytají vítr a důmyslným systémem jej rozvádějí uvnitř domu. Jeden místní pán nás vede na střechu Hosseino-va domu, odkud se nám nabízí fantastický pohled na celý starý Yazd – úžasný! Dalším magnetem Yazdu jsou Towers of Silence (Dakhmeh-ze Zartoshtiyun). Jedná se o dvě věže, umístěné na dvou kopcích za městem, kde Zoroastriánci pohřbívali členy své víry. Jelikož spálením by znečistili oheň i ovzduší, nechávali jejich těla zetlít a sežrat supy. Toto se zde údajně prakticovalo do roku 1950.

Další naší zastávkou je Shiraz - město zahrad a básníků Haféze a Saadiho, v neposlední řadě centrum perské vzdělanosti. První úkol je jasný - prodloužení víz. Během jednoho dopoledne, kdy lítáme z jednoho konce města na druhý, se nám to daří! S radostí zkoumáme nová razítka v našich pasech a smějeme se fotce Zuzky v čádu na žádosti o prodloužení víza. Policisté, kteří nám víza prodlužovali, se zase pro změnu ohromně nasmáli nad původní fotkou Zuzky v jejím pase.

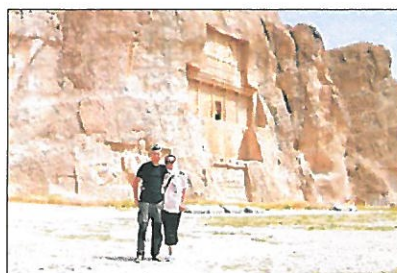
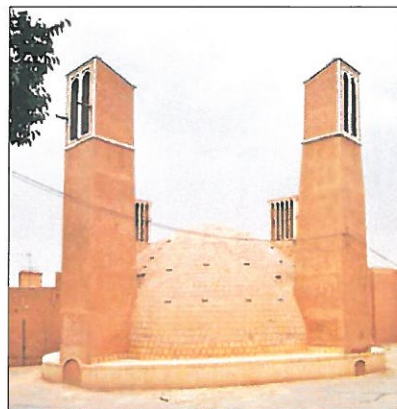
Teď si konečně můžeme užít Shiraz. Večer u Hafézovy hrobky potkáváme staršího pána, který nám vyjmenovává všechny československé prezidenty od Beneše po Havla!

Dále máme na programu jednodenní výlet do Persepole, která je z Shirazu vzdálená 40 km. Bývalé hlavní město staroperské říše leží na velké plošině pod strání, což se hodilo při obraně města. Založení města je spojeno s prvním perským králem z Achamejovské dynastie – Kyrem Velikým (6. st. př. n. l.) a s podstatným rozšířením celé říše. Za svého zenitu

byla Persepole vrcholem tehdejší architektury. Ve 30. letech 4. st. n. l. byla Persie dobita Alexandrem Velikým a hlavní město zapáleno. V dalších stoletích lidé používali kameny z paláců Persepole na stavbu svých domů a trosky pomalu, ale jistě, rozebírali. Do toho se přidalo několik zemětřesení, ale komplex přes to všechno nebyl zlikvidován zcela. Archeologické práce byly zahájeny v 18. st. Dodnes se zachovaly podstatné stavební prvky (brány, schodiště, sloupy, reliéfy).

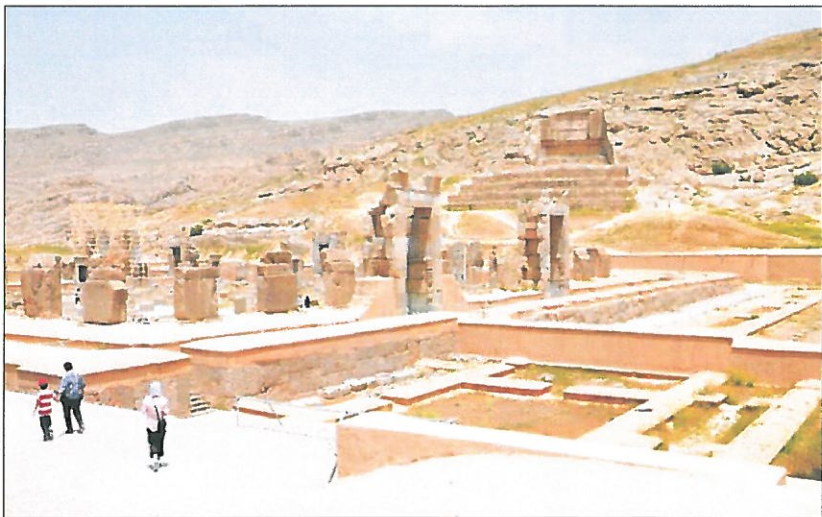
Večer máme v Shirazu domluvenou schůzku s Mohammedem, kterého jsme potkali včera večer u Hafézovi hrobky a pozval nás domů na návštěvu. Připadáme si se Zuzkou jako na státní návštěvě. Jsme posazeni na krásnou pohovku zdobenou perskými motivy, připomínající trůn. Kolem nás si pomalu sedají všichni členové celé velké rodiny. Zajímavé je, že my sedíme celou dobu na stejném místě, ale naši iránské hostitelé si během večera přese- dají a mění navzájem svá místa dle systému, kterému jsem nepřísel na kloub. Probrali jsme politiku, obyčejný život, vzdělávací systém v obou zemích a rozdíly mezi nimi atd. Moc příjemná návštěva, která nám dala možnost nahlédnout do života Shirazanů.

Když jsem se koupal v Kaspiku, tak se chci vykoupat i v Perském zálivu. Hurá na to. Z Shirazu jedeme autobusem do Busheru, což je starý přístav na pobřeží. Dorážíme sem v jednu hodinu ráno a venku je +35°C! Neuvěřitelné. Ráno jdeme objevovat město. Ze zajímavosti tu je opuštěný britský konzulát (opuštěný od roku 1951, kdy premiér Mohammad Mossadeq znárodnil Anglo-iránskou ropnou společnost), skvělá restaurace Ghavan a jednoznačně koupání v Perském zálivu. Voda +26°C a průzračná. Zuzka se samozřejmě musí koupat v oblečení, což se jí moc nelíbí, ale mě to přijde docela legrační.

Z Busheru pokračujeme opět přes Shiraz do Esfahanu. Iránci tvrdí, že Esfahan je polovinou světa. A něco na tom bude. Město je to opravdu krásné. Jak to tady v Íránu bývá, lidí, kteří nám chtějí pomoci, je pořád dost (pro naše nepochopitelné). A tak na esfahanském bazaru potkáváme staršího chlapíka Mahmooda, který nám dělá výborného průvodce po největších pamětihodnostech města. Největší iránská mešita Jameh, nejvyšší minaret Aliho mešity, druhé největší náměstí na světě - Imam square, nádherné mosty přes řeku Zayandeh. Odpoledne k mé velké radosti nacházíme arménskou křesťanskou čtvrť Jolfa a navštívujeme křesťanský

Pokračování na str. 15

Výlet do Persie

Pokračování ze str. 14

kostel Kelisa-ye Vank. Z venčí vypadá jako mešita a křesťanství připomíná jen kříž na kopuli.

Bohužel se naše perské putování po takřka třech týdnech chýlí ke konci. Cestou z Esfahanu do Teheranu vystupujeme z autobusu na jižním okraji hlavního města, kde je hrobka zakladatele islámské revoluce Ayatollaha Khomeiniho (jehož pohřbu se tu v roce 1989 zúčastnilo deset milionů Íránců) a obrovský hřbitov Behest-e Zahra, který je místem odpočinku pro oběti Irácko-iránské války.

Írán je nádherná země s úžasnými přátelskými lidmi. Tolik ochoty pomoci jsem

dosud na svých cestách nezažil. Po celou dobu jsme se cítili daleko bezpečněji, než v například v Praze. Velký kontrast s tím, jaký obrázek nám o Íránu ukazují naše „nezávislá a objektivní“ média. Jedinou chybu Írán má - alkohol tu neseženete. Ale i na to se dá zvyknout a tahle země za to rozhodně stojí. Už se těším na další návštěvu...

Kompletní deník, fotky a brzy i film můžete zhlédnout na www.zdenda.net.

Krásné léto všem občanům Pěnčína a zvláště pak Hutákům přeje

Zdenda Bouda z Hutě

Den otevřených dveří ve Státním okresním archivu v Jablonci nad Nisou

7. června 2012 mohli zájemci navštívit okresní archiv v Jablonci nad Nisou. Ředitel archivu Mgr. Jan Kašpar věnoval návštěvníkům v několika skupinách vždy dvě a půl hodiny, naplněné zajímavým výkladem a prohlídkou depozitářů. Pracovníci archivu na svá bedra naložili velké břímě - převzali budovu, ve které sídlila hygienická stanice. I tam mohli návštěvníci nahlédnout a je patrné, že o budovu bude dobře postaráno. Byla by velká škoda, kdyby ji měl stihnout podobný osud jako bývalou porodnici, stojící

v blízkosti. V nové budově archivu by měly vzniknout badatelské, nové depozitáře, důstojné pracovní prostory pro pracovníky. Nadšení a zapálení pracovníků archivu je evidentní. Mezi přítomnými se ozvaly hlasy díky, kdy se podařilo nalézt důležité dokumenty, těžko jinde k dohledání.

Pokud máte doma zajímavé předměty, písemnosti, fotografie či filmy pamatující doby minulé a pokud je svěříte do úschovy v archivu, budou opravdu v těch nejlepších rukách a vždy k dispozici.

Jasna Smolková

Chaloupky pod horami

Volné vyprávění o neobyčejném životě obyčejných lidí z našeho podhůří

V dnešním, posledním, díle se s našimi hrdiny, kteří se nikdy za hrdiny nepovažovali, rozloučíme.

Jaro roku 1945. Nadšení, euforie. Konečně svoboda. Konečně budou moci v klidu splnit všechny krásné a směle plány, které se nepodařilo dokončit za tak krátkou dobu trvání první republiky. Před sebou mají ještě aktivní život, jsou mladí, naši milí z chaloupek pod horami. Všichni z domečku u pana Ouhrabky v Bělé

u Turnova se již nemohou dočkat, až se vrátí domů.

Zdeňce nabízí turnovská radnice za její aktivitu během války zdarma pozemek na Károvsku a materiální pomoc při postavení vlastního domečku. Jak by však mohla oslyšet volání, které se ozývalo z rozhlasu: „Přijď te osidlovat naše pohraničí, pomozte je oživit.“ Volal přece její domov! Ještě uspořádali oslavu v Bělé, teď už beze strachu se opět oprášily národní kroje,

JAZYKOVÁ ŠKOLA LANGUAGE GARDEN

Zahajuje v září kurzy
**ANGLIČTINY a
NORŠTINY**
Pro veřejnost,
jednotlivce,
firmy.

ZÁPIS OD 1. ČERVNA 2012

Kontakt:

Mgr. MAREK Antonín

tel.: 773 773 394

mail: info@languagegarden.cz

Adresa školy: Dělnická 388,

Jablonec nad Nisou-Kokonín

WWW.LANGUAGEGARDEN.CZ

Prodloužená otvírací doba prodejny potravin

Pavel Šourek Pěnčín 29

Řeznictví a Uzenářství

Platná od 25. 6. 2012 do 31. 8. 2012

tel: 483397397, mob: 724005038

Pondělí	7.30 - 12.00	12.30 - 19.00
Úterý	7.30 - 12.00	12.30 - 19.00
Středa	7.30 - 12.00	12.30 - 19.00
Čtvrtek	7.30 - 12.00	12.30 - 19.00
Pátek	7.30 - 12.00	12.30 - 19.00
Sobota	7.30 - 10.00	
Neděle	7.30 - 10.00	

Relaxační masáže

Individuální kurzy hubnutí

Mgr. Š. Horychová,

AIšovice 233

777110708

www.feng-šuej-reiki.cz

Januška Smolková

Četba na pokračování

Volné vyprávění o neobyčejném životě obyčejných lidí z našeho podhůří

sedláci vyjeli s ozdobenými povozy, koně byli samá pentle a na vozech děti v národních krojích s rozkvetlými šeřky v rukou. Přihlíželi vojáci Rudé armády, kteří byli usazeni v polích v okolí Bělé.

Se slzami v očích se naši uprchlíci loučili se sousedy, se všemi, kteří je přijali za své a pomáhali jim překonat tu těžkou válečnou dobu.

Pokračování na str. 16

Pěnčinský zpravodaj / 15